

det synes at være en Grænse, som man ikke havde tænkt sig at nå, hvad Reduktionen af Søfarten angaar. Jeg har døvet ved dette Spørgsmaal, fordi det er et ganske overordentlig væsentligt Spørgsmaal for Marinen. I Forbindelse hermed vil jeg berøre Øvelseskontoen saaledes, som vi have faaet den fastslaaet i Tidens Løb. Der staar i Lovforslagets § 9, at der foretages en aarlig Udrustning til Krigsskibe, beregnet paa en Udgift, der svarer til Skibsbesætninger af omtrent 1,200 Mand i 6 Maanedet. Det kunde lyde, som om vi virkelig havde Skibe ude i 6 Maanedet, og det kan jo se meget godt ud, men Faktum er, at det gaar ikke saaledes til. Togterne ere efterhaanden blevne reducerede saaledes, at vi nu ere nede paa 4 Maanedet. Det er ganske ekseptionelt, at vi komme højere op. Naar man imidlertid ser paa disse 800,000 Kr., som for Resten ere komne frem ved stiltiende Overenskomst i 1880, da den gamle Lov blev vedtagen, og paa, hvorledes de blive anvendte, tror jeg, der kunde være Anledning til at tage under nærmere Overvejelse, om der ikke kunde gøres Forandringer med Hensyn til deres Benyttelse, eller om man ikke kunde søge Bevilling, som var ud herover for ikke at tage af denne Konto til noget, som egentlig ligger uden for. Der er saaledes for det første Vagtstibet, som efterhaanden er taget ind paa Udrustningskontoen og staar opført paa den Konto med 140,000 Kr., dernæst Jufferinspektionsstibet, som koster 36,000 Kr. Det forekommer mig, at disse Poster nærmest maatte vedkomme Indenrigsministeriet og altsaa kunne overføres paa dette Ministeriums Konto. Det er et Krav, som Marinen maatte kunne gøre gældende, og som jeg synes, at den lovgivende Forsamling, som jo har Interesse for det, her er Tale om, vistnok maatte kunne gaa ind paa. Der er her Tale om Bestillinger, som ikke ere militære, men som angaa Indenrigsministeriets særlige Tilsyn, og det vilde da være rimeligt, at det ogsaa selv betalte dem. Endvidere burde der afgaa paa denne Udrustningskonto, hvad der medgaar til Forbrug af Projektiler og Minevæsen o. s. v. ved Øvelser, nemlig 10,000 Kr. og 75,000 Kr. eller tilsammen 85,000 Kr., der refunderes til de to Institutioner, Artilleri og Søminevæsen. Jeg vil ikke tale om Udrustningerne, som jo for en stor Del — og det skal siges med al Anerkendelse — foregaar med Værstets Hjælp, men der er en Post, der — jeg ved ikke, hvor stor den er for hvert Skib — som sammenlagt bliver 34,500 Kr. i Udgifter een Gang for alle, den burde ogsaa gaa bort fra denne Konto. Kunde vi

faa saadanne Poster, som her ere nævnte, bort fra Udrustningskontoen, vilde man paa den Maade tjene henved 300,000 Kr., som nu altsaa gaar fra de 800,000 Kr. Trækkes disse 300,000 Kr. fra de 800,000 Kr. bliver der c. 500,000 Kr. tilbage — det er alt omtrentlig angivet — hvoraf der aarlig gaar til Estadren ca. 275,000 Kr. i 3½ eller omtrent 4 Maanedet. Tilbage bliver der saaledes 230,000 Kr. til Øvelseskibe, til Uddannelseskibe for Kadetter, for Artillerister, for Underofficerslever, for Skydeskolen o. s. v., men det er ogsaa alt sammen noget, der for en stor Del kun angaar Bevægelse i vore egne Farvande. Der bliver saa omtrent 80,000 Kr. til de Stationskibe, som ere de eneste, vi have, der gaa ud og se sig om i Verden, hvor vore Officerer kunne faa lidt af Søen at føle under Fødderne. Det, at vise Flaget, som man siger, er en Opgave, som vi desværre paa Grund af den meget lille Konto have maattet lade falde mere og mere. Der er ikke Tvivl om, at det er en Opgave, ved hvis Løsning vi kunne gøre Landet overordentlig Gavn. Det er en produktiv Foranstaltning, som jeg i allerhøjeste Grad maa anbefale til det høje Tings Opmærksomhed i Særdeleshed nu, da vi ere komne ind paa Undersøgelser af, hvad der bør gøres for hele Næringslivets Fremme, hvorved jo Forbindelsen med Udlandet spiller en meget væsentlig Rolle. Vi have faaet Frihavn og ny Konsuler o. s. v., og vi skulle nu arbejde hen til ogsaa at faa Skibe ud, hvad der er ønsket mange Gange, men ikke er opnaaet. Vi have jo Interesser mange Steder i Verden, men overalt maa de paagældende selv kæmpe sig frem og have ingen Støtte hjemmefra. Der er kun et enkelt Sted uden for Kolonierne, hvor vi undertiden komme, og det er Venezuela, og der have vi heller ikke faa lidt at gøre, idet den største Del af Skibsfarten derneude foregaar med danske Skibe. Men vi have f. Eks. ikke haft Raad til i, saa vidt jeg ved, de sidste 40 Aar at sende et Skib til Nordamerika, hvor vi dog ogsaa have en hel Del at gøre, heller ikke have vi sendt noget Skib til Siam eller til andre Steder, hvor det kunde være af Interesse for Landet, at vi viste vort Flag, og hvorved vor Søfart kunde udvikles og vore Interesser varetages paa en ganske særlig Maade, thi, som bekendt, repræsenterer en Skibschef over for Udlandet omtrent det samme og undertiden mere end en Gesandt. Men de Estadrer, vi have herhjemme, ere — ja, jeg kan ikke undgaa at nævne det med et Par Ord — et meget kostbart Øvelsesapparat, som ikke er nødvendigt i Forhold til det Udbytte, det kan give. Det